

Sygn. akt III U 896/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy R. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania R. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 24 czerwca 2014 r., **znak:**(...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy R. L. prawo do emerytury, począwszy od 6 lipca 2014 r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł (słownie złotych: sto osiemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt III U 896/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 stycznia 2015 r.

Decyzją z dnia 24 czerwca 2014 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy R. L. prawa do emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2013, poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ wnioskodawca nie osiągnął wieku emerytalnego oraz nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe

w wymiarze 2 miesiące i 3 dni; składkowe – 26 lat, 1 miesiąc i 18 dni; łącznie – 26 lat, 3 miesiące i 21 dni, w tym w szczególnych warunkach – 2 lata, 5 miesięcy i 17 dni. Zakład nie uwzględnił okresu od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1998 r., jako zatrudnienia w szczególnych warunkach na podstawie świadectwa pracy oraz świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 31 marca 2012 r., ponieważ świadectwo pracy nie spełnia wymogów formalnych – brak powołania się na charakter zatrudnienia zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Nawet jednak po uwzględnieniu powyższego okresu, w razie przedłożenia prawidłowego świadectwa pracy w warunkach szczególnych, nie zostanie udowodniony 15-letni wymagany okres pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca R. L., reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury począwszy od 6 lipca 2014 r., tj. od ukończenia przez niego 60 lat, jak również o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, o ile nie zostanie przedłożony spis kosztów.

Na uzasadnienie swojego stanowiska podał, że przez cały okres swojego zatrudnienia, ustalony przez pozwanego na 26 lat, 3 miesiące i 21 dni, wykonywał wyłącznie pracę w szczególnych warunkach, początkowo w zawodzie górnika (praca pod ziemią w Kopalni (...) w J.), a następnie: od 1 marca 1975 r. do 31 sierpnia 1993 r. na stanowisku „obsługa hydroforni, operator hydroforni” w J. W. nr (...) w Ż.; od 1 września 1993 r. do 31 grudnia 1993 r. na stanowisku „operator hydroforni” w (...) N. (...) (...) w Ż.; od 1 stycznia 1994 r. do 31 marca 2012 r. na stanowisku „maszynista pomp” w (...) K. przy J. W.nr (...) Ż., (...) koszar Ż., J. W. nr (...) R.. W każdym przypadku, pomimo różnych nazw zajmowanych stanowisk, wnioskodawca wykonywał tę sama pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu wskazano, że wnioskodawca przedłożył dokumenty stwierdzające wykonywanie pracy w szczególnych warunkach na okres zatrudnienia od 2 czerwca 1972 r. do 18 listopada 1974 r., który to okres został uznany przez ZUS za pracę w szczególnych warunkach w wymiarze 2 lata, 5 miesięcy i 17 dni. Ponieważ na pozostałe okresy zatrudnienia wnioskodawca nie przedłożył świadectw pracy w szczególnych warunkach, w których określono dokładnie charakter i stanowisko pracy według wykazu, działu i pozycji przepisów rozporządzenia Rady Ministrów oraz przepisów resortowych na podstawie, których zakład pracy zakwalifikował okres pracy na wymienionym tam stanowisku, jako okres pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, organ rentowy odmówił uznania pozostałych okresów zatrudnienia za pracę w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy w Przemyslu ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca R. L., ur. dnia (...), w dniu 11 czerwca 2014 r. złożył wniosek o emeryturę, oświadczając w nim, iż jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W aktach organu rentowego zalega dokumentacja poświadczająca przebieg zatrudnienia wnioskodawcy, w tym m.in.: zaświadczenie pracy z dnia 17 lutego 2011 r. wydane przez (...) S.A. Oddział Zakład (...) w W., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w Kopalni (...) w J. Przedsiębiorstwo Państwowe w okresie od 2 czerwca 1972 r. do 22 listopada 1974 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach: pracownik fizyczny niewykwalifikowany pod ziemią od 2 czerwca 1972 r. do 30 września 1974 r. oraz młodszy górnik pod ziemią od 1 października 1974 r. do 22 listopada 1974 r., a praca ta wykonywana była w szczególnych warunkach; świadectwo pracy z dnia 6 września 1993 r. wystawione przez J. W. nr (...), z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w (...) przy J. W. (...) Ż. w okresie od 1 marca 1975 r. do 31 sierpnia 1993 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach obsługa hydroforni i operator hydroforni, wskazując zaś na wysokość otrzymywanego wynagrodzenia podano, iż pobierał on dodatek za szczególne właściwości pracy; świadectwo pracy z dnia 30 grudnia 1993 r. wystawione przez (...) N. (...) (...) Nr (...) /93 w Ż., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w (...) K. przy (...) N. (...) (...) w Ż. w okresie od 1 września 1993 r. do 31 grudnia 1993 r., w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operator hydroforni, wskazując zaś na wysokość otrzymywanego wynagrodzenia podano, iż pobierał on dodatek za szczególne właściwości pracy;

świadczenie pracy z dnia 31 marca 2012 r. wystawione przez J. W. Nr (...) w R., w którym wskazano, że wnioskodawca był zatrudniony od 1 stycznia 1994 r. do 29 kwietnia 2003 r. w (...) K. przy J. W. Nr (...) Ż., od 30 kwietnia 2003 r. do 30 listopada 2011 r. w (...) K. Ż., od 1 grudnia 2011 r. do 31 marca 2012 r. w J. W. Nr (...) R. na stanowisku maszynisty pomp, zaznaczono przy tym, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach jako maszynista pomp w okresie od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 2008 r.; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 31 marca 2012 r. wystawione przez J. W. Nr (...) w R., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w (...) K. Ż., a po jej likwidacji w J. W. Nr (...) R., od dnia 1 stycznia 1994 r. do dnia 31 marca 2012 r., i w tym okresie od dnia 1 stycznia 1994 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w pełnym wymiarze czasu pracy i stale na stanowisku maszynista pomp.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 24 czerwca 2014 r., którą odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie osiągnął wieku emerytalnego oraz nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 2 miesiące i 3 dni; składkowe – 26 lat, 1 miesiąc i 18 dni; łącznie – 26 lat, 3 miesiące i 21 dni, w tym w szczególnych warunkach – 2 lata, 5 miesięcy i 17 dni.

Dowód – akta organu rentowego:

- wniosek emerytalny z dnia 11.06.2014 r.,
- zaświadczenie pracy z dnia 17.02.2011 r. wydane przez (...) S.A. Oddział Zakład (...) w W.,
- świadectwo pracy z dnia 6.09.1993 r. wystawione przez J. W. nr (...),
- świadectwo pracy z dnia 30.12.1993 r. wystawione przez (...) N. (...) (...) Nr (...) /93 w Ż.,
- świadectwo pracy z dnia 31.03.2012 r. wystawione przez (...) Nr (...) w R.,
- świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 31.03.2012 r. wystawione przez J. W. Nr (...) w R.,
- zaskarżona decyzja ZUS z dnia 24.06.2014 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca z dniem 1 marca 1975 r. został zatrudniony w (...) K. przy (...), w pełnym wymiarze godzin i powierzono mu obowiązki obsługi hydroforni. W przeciągu lat zakład pracy zmieniał nazwy, zmianie ulegała również nazwa stanowiska pracy wnioskodawcy – operator hydroforni, maszynista pomp wodociągowych, jednakże zakres jego obowiązków pozostawał przez cały czas ten sam.

Hydrofornia obejmowała budynek, w którym znajdowały się pompy i urządzenia przeznaczone do uzdatniania wody oraz sieci wodne, przesyłowe, studnie głębinowe. Urządzenia tam się znajdujące to odżelaziacze, odmanganiacze, zbiorniki wody, jedna sprężarka. W hydroforni zatrudnionych było 4 pracowników. Praca świadczona była w systemie zmianowym - cztery zmiany, każda po 12 godzin. Operator hydroforni zajmował się obsługą całej hydroforni, sieci wodnych, studni głębinowych, ich konserwacją i remontem. W budynku hydroforni znajdowała się sprężarka, pompy wodociągowe, filtry, odmanganiacz, odżelaziacz, 2 zestawy hydroforów pracujących na zmiany.

Wnioskodawca w ramach swoich obowiązków obsługiwał sprężarkę, czyścił odżelaziacze i odmanganiacze, sprawdzał i obserwował pracę pomp i innych urządzeń, sprawdzał studnie głębinowe, zbiorniki z czystą wodą, bo mógł zawiesić się pływak, czyścił zbiorniki wodne, kontrolował wskaźniki pokazujące pracę urządzeń. Wnioskodawca również używał środki chemiczne, tj. chlorator, który był przeznaczony do oczyszczania zbiorników wodnych.

Wadliwe wykonanie obowiązków skutkowałoby braniem wody, stacja uzdatniania wody dostarczała bowiem wodę do osiedli wojskowych i na potrzeby jednostki wojskowej.

W pomieszczeniu hydroforni panował hałas związany z pracą pomp, jak również wibracje.

Przez cały okres zatrudnienia wnioskodawcy technologia pracy stacji nie ulegała zmianie.

Dowód:

- dokumentacja zawarta w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w J. W. Nr (...) w R. i u jego poprzedników prawnych,
- dokumentacja fotograficzna w postaci 5 szt. zdjęć wykonanych przez wnioskodawcę, obrazujących budynek hydroforni, pomieszczenia, gdzie znajdował się panel obsługi i główne urządzenia hydroforni - k. 34 (koperta),
- zeznania świadka A. H.,
- zeznania świadka J. J.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powołany w sprawie biegły sądowy z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy inż. W. Ż. w sporządzonej opinii podał, że do szczególnych obowiązków wnioskodawcy na stanowisku operatora hydroforni oraz maszynisty pomp należała bezpośrednia obsługa hydroforni, w tym utrzymywanie pomieszczeń oraz instalacji w pełnej sprawności technicznej i użytkowej, prowadzenie na bieżąco przeglądów i konserwacji urządzeń agregatów instalacji wodociągowej i sprężonego powietrza, usuwanie drobnych usterek w czasie przeglądu; jak również bezpośrednia obsługa pomp, sprężarki, odżelaziaczy, odmanganiaczy, filtrów, studni głębinowych, chlorowanie wody.

Biegły wskazał na czynniki szkodliwe występujące na stanowisku pracy wnioskodawcy, takie jak: hałas, który przekraczał 85 dB, a który pochodził od stanowisk pomp i sprężarek; praca w zmiennych warunkach klimatycznych, bowiem na hydroforni panowała wysoka i niska temperatura oraz przeciągi; drgania o ogólnym działaniu na organizm człowieka przenoszone przez pracę pomp i sprężarki; substancje toksyczne – chlorowanie wody, używanie podchlorynu sodu.

Biegły stwierdził, że praca wnioskodawcy była wykonywana w hydroforni i polegała na tych samych czynnościach, tj. na obsłudze pomp i sprężarek oraz pomocniczego sprzętu stanowiącego wyposażenie hydroforni. Prowadzone były w tych samych warunkach. Stanowisko operatora hydroforni i maszynisty pomp to te same stanowiska. Prace były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Prace były wykonywane w szczególnych warunkach, które były determinowane siłami natury i procesem technologicznym, w których nie można było ograniczyć zagrożenia, jakie prace te stanowią dla życia lub zdrowia pracowników.

Biegły w przedstawionej opinii scharakteryzował pompy i sprężarki, i jednocześnie ustalił, że działają one na podobnych zasadach, czyli można je zaliczyć do tej samej grupy urządzeń. Biegły wskazał, że do podstawowych urządzeń hydroforni należą sprężarki i pompy, a więc urządzenia tej samej grupy, wnioskodawca pracował przy ich obsłudze, czyli w tzw. stacji sprężarek (Wykaz A, Dział XIV, poz. 9 – „Bezpośrednia obsługa stacji sprężarek”).

W rezultacie biegły ustalił, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia od 1 marca 1975 r. do 31 grudnia 2012 r. na stanowisku operatora hydroforni, maszynisty pomp wykonywał prace w szczególnym charakterze na podstawie wykazu A, Dział XIV, poz. 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i zarządzenia Ministra Obrony Narodowej nr 48/MON z dnia 12 września 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych resortu obrony narodowej.

Zarzuty do powyższej opinii złożył wnioskodawca. Podniósł on, że nie znajduje uzasadnienia w treści opinii rozbieżność pomiędzy pytaniem Sądu skierowanym do biegłego, a więc „...czy praca wykonywana przez wnioskodawcę R. L. na stanowisku operatora hydroforni – maszynisty pomp, była pracą w szczególnych warunkach...”, a zawartą w podsumowaniu opinii odpowiedzią biegłego, że „... wykonywał prace w szczególnym charakterze...”. Odpowiedź biegłego, w ocenie wnioskodawcy jest tym bardziej niezrozumiała, że pracę wykonywaną przez odwołującego się biegły jednocześnie uznał, jako odpowiadającą stanowisku pracy określone w wykazie A, Dział XIV, poz. 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., gdzie wymienione zostały prace wykonywane w szczególnych warunkach, a nie w szczególnym charakterze. Jednocześnie wniesiono o zobowiązanie biegłego do poprawienia opinii przy uwzględnieniu zarzutów podniesionych przez wnioskodawcę, ewentualnie wezwanie biegłego na posiedzenie Sądu celem złożenia stosownych wyjaśnień w przedmiocie zarzutów.

W piśmie z dnia 19 grudnia 2014 r. biegły sądowy z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy inż. W. Ż. dokonał sprostowania do opinii wskazując, iż w jej podsumowaniu wpisano omyłkowo, że wnioskodawca wykonywał prace o szczególnym charakterze, a powinno być w szczególnych warunkach.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu bhp z grudnia 2014 r. – k. 39-44,
- zarzuty do opinii biegłego złożone przy piśmie z dnia 16.12.2014 r. – k. 50,
- sprostowanie opinii sporządzone przez biegłego sądowego z zakresu bhp z 19.12.2014 r. – k. 53.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz w aktach osobowych wnioskodawcy, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. H. i J. J. oraz wnioskodawcy R. L., jako spójnym, logicznym, wzajemnie się uzupełniającym. Wynika z nich jednoznacznie, w jakim charakterze, przy jakich pracach i w jakich warunkach był zatrudniony wnioskodawca w spornym okresie w J. W. Nr (...) w Ż. i w (...) N. (...) (...) w (...) w Ż..

Ponadto zaś ustalając, czy praca wykonywana przez wnioskodawcę R. L. na stanowisku operatora hydroforni – maszynisty pomp, była pracą w szczególnych warunkach i jednocześnie, czy odpowiada stanowisku pracy określone w wykazie prac w szczególnych warunkach z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wykaz A, Dział XIV, poz. 9 i rozporządzenia MON z dnia 12 września 1983 r., Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy inż. W. Ż. (2) z grudnia 2014 r. Sąd uznał, że opinia ta jest wiarygodna, została sporządzona w sposób rzetelny i kompleksowy. Biegły wydając opinię dokonał analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, na tej podstawie wskazał, jaki był zakres obowiązków wnioskodawcy na stanowisku operatora hydroforni i maszynisty pomp, przedstawił czynniki szkodliwe występujące na stanowisku pracy wnioskodawcy, dokonał charakterystyki i porównania pomp do wody oraz sprężarek. Opinia została uzasadniona w sposób szczegółowy i przejrzysty, wnioski swoje biegły sformułował jasno i czytelnie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy R. L. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego

w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Wnioskodawca w dniu (...) r. ukończył 60 lat; przystąpił do OFE, ale jednocześnie wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa; wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn.

ZUS przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 2 miesiące i 3 dni; składkowe – 26 lat, 1 miesiąc i 18 dni; łącznie – 26 lat, 3 miesiące i 21 dni, w tym w szczególnych warunkach – 2 lata, 5 miesięcy i 17 dni. Zakład uznał jako pracę w szczególnych warunkach okres zatrudnienia od 2 czerwca 1972 r. do 18 listopada 1974 r. w Kopalni (...) w J. Przedsiębiorstwo Państwowe.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało nadto, że wnioskodawca był zatrudniony w warunkach szczególnych w okresie od 1 marca 1975 r. do 31 sierpnia 1993 r. w (...) przy J. W. (...) Ż., od 1 września 1993 r. do 31 grudnia 1993 r. w (...) K. przy (...) N. (...) (...)w Ż., od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1998 r. w (...) K. przy J. W. Nr (...) Ż., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku operatora hydroforni – maszynisty pomp.

Zakres obowiązków wnioskodawcy na zajmowanym w/w stanowisku pracy jednoznacznie wynikał ze zeznań przesłuchanych w sprawie świadków i wnioskodawcy. W tym zakresie pomocna okazała się opinia sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy inż. W. Ż. (2) z grudnia 2014 r., a następnie sprostowana w piśmie z dnia 18 grudnia 2014 r., gdzie biegły stwierdził, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia od 1 marca 1975 r. do 31 grudnia 2012 r. na stanowisku operator hydroforni - maszynista pomp wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

W rezultacie ocenie Sądu stanowisko zajmowane przez wnioskodawcę wymienione zostało w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale XIV – „Prace różne”, poz. 9 – „Bezpośrednia obsługa stacji sprężarek” oraz w załączniku do zarządzenia Ministra Obrony Narodowej Nr 48/MON z dnia 12 września 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych resortu obrony narodowej zawierającego wykaz prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej w wykazie A, Dziale XIV, poz. 9, pkt 3 – „maszynista pomp”.

Podkreślenia wymaga przy tym, iż w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udawadniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron.

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi,

że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza,

że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty

oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał łącznie ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne

do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 6 lipca 2014 r., a więc z dniem ukończenia 60 roku życia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w punkcie I sentencji wyroku.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 490), orzeczono o kosztach zastępstwa procesowego.